

Mediació esportiva, una decidida aposta de l'FCF en la resolució de conflictes

COMISSIÓ ÈTICA ESPORTIVA | 10/02/2022

En aquest article es pretén demostrar les bondats de la mediació esportiva com a instrument que ajudarà a una adequada resolució dels conflictes que es presenten en l'entorn de les competicions esportives.

L'esport és un fenomen social i cultural que actualment concentra l'atenció de milions de persones en diversos àmbits, sigui com a esportistes que poden participar en competicions federades, sigui com a agents que participen en l'organització i gestió d'esdeveniments esportius. Com deia fa unes dècades José María Cagigal, reconegut filòsof, "l'esport inunda la nostra existència quotidiana". La seva transcendència individual i social és notòria i s'ha convertit en una realitat que no podem ignorar. Els mitjans de comunicació, els clubs esportius, les federacions esportives, les lligues professionals, les administracions públiques aposten decididament per la seva evolució i desenvolupament i per la millora contínua dels esportistes.

Hem evolucionat des d'un esport de lleure fins a un esport que es configura majoritàriament com un bé econòmic. De fet, l'organització de l'esport s'enquadra en l'activitat econòmica en general i això implica que darrere d'un resultat esportiu, sigui una victòria en un partit o en una competició, o fins i tot en un rècord o marca personal, poden estar presents poderoses raons econòmiques en forma de premis, patrocinis,

**FEDERACIÓ
CATALANA**
DE FUTBOL

Departament de
premsa i comunicació

T. 93 265 24 77 Ext. 2081
premsa@fcf.cat

www.fcf.cat

drets audiovisuals, contractes milionaris, que contribuiran a incrementar el nombre de conflictes relacionats amb la pràctica esportiva o amb la seva organització i gestió. En les èpoques en què l'esport s'enquadrava en un marc d'amateurisme, semblava que la seva pràctica i organització eren alienes a l'activitat econòmica, però això ja és història.

Actualment, la realitat és tossuda en matèria de conflictes esportius. Creixen de manera imparable les situacions en què diversos actors tenen interessos contraposats, siguin esportius, econòmics o estiguin relacionats amb situacions de poder. En algunes situacions, les defenses dels esmentats interessos freguen les fronteres de l'ètica esportiva i, fins i tot, de la legalitat, no només esportiva. En aquest article es pretén demostrar les bondats de la mediació esportiva com a instrument que ajudarà a una adequada resolució dels conflictes que es presenten en l'entorn de les competicions esportives.

Marc regulador de la mediació esportiva

Amb certa freqüència escoltem o llegim que encara no està implantada la cultura de la mediació en la nostra societat. Tot i que aquesta situació no és exclusiva del nostre país, Neil Goodrum, un dels mediadors més prestigiosos en l'entorn anglosaxó, ja avançava fa uns anys el seu desconcert en comprovar que aquest mètode alternatiu de resolució de conflictes estava sent infravalorat en el context esportiu, pel que fa a la seva implantació efectiva. Aquesta realitat s'entén menys quan assistim a un preocupant increment dels conflictes esportius.

És cert que la mediació, com a mètode extrajudicial de resolució de conflictes, ja està implantada en diversos àmbits. Disposem de bons professionals que es dediquen, entre altres, a l'àmbit familiar, penal, comunitari, policíac, civil, mercantil, concursal... La Directiva 2008/52/CE de Parlament Europeu i de Consell de 21 de maig de 2008, sobre certs aspectes de la mediació en assumptes civils i mercantils va traçar el camí per poder desenvolupar aquest mètode auto compositiu per excel·lència, en el qual les parts en conflicte amb interessos contraposats, poden arribar per si mateixes acords satisfactoris amb l'ajuda d'una persona mediatora.

Posteriorment, a Espanya, la Llei 5/2012, de 6 de juliol, de mediació en assumptes civils i mercantils, i el posterior Reial Decret 980/2013, pel qual es despleguen determinats

aspectes de la Llei 5/2012, van servir d'autèntica llançadora per a la implantació definitiva de la mediació a Espanya com a mecanisme adequat de resolució de conflictes pels seus innombrables avantatges per a les parts.

No obstant això, i sent optimistes, podríem afirmar que durant tot aquest procés legislatiu, la implantació de la mediació en l'àmbit esportiu ha quedat relegada a un segon o tercer pla. La realitat és que en dates molt recents ningú es referia a aquesta alternativa com a mètode adequat -excepte a l'FCF, ja que la Junta Directiva sempre ha considerat la mediació com una bona solució als conflictes-. Tot i això, en aquests últims mesos hem assistit a dues notícies esperançadores per al món de la mediació en general, que poden donar un tomb a la situació.

Catalunya s'ha avançat a la legislació estatal i en nom de complir amb el mandat donat a la Directiva 2008/52/CE de Parlament Europeu i de Consell, de 21 de maig, sobre certs aspectes de la mediació en assumptes civils i mercantils, ha buscat fórmules per potenciar els mètodes de resolució extrajudicial de conflictes (ADR: Alternative Dispute Resolution), i en concret la mediació.

El Parlament de Catalunya va aprovar la Llei 9/2020, de 31 de juliol, de modificació del llibre segon del Codi Civil de Catalunya, relatiu a la persona i la família, i de la Llei 15/2009, de mediació en l'àmbit del dret privat, per la qual, des de principis de novembre de 2020, la sessió prèvia de mediació té caràcter obligatori a Catalunya, en diverses matèries.

En l'àmbit estatal, en el passat mes de desembre de 2020, el Govern ha aprovat una reforma que pretén impulsar la resolució de conflictes fora de jutjats i tribunals mitjançant instruments de mediació per descarregar així a l'Administració de Justícia, fins al punt de fer-ho obligatori abans d'acudir a la via judicial. Es tracta de l'Avantprojecte de Llei de Mesures d'Eficiència Processal de Servei Públic de Justícia, amb el qual es pretén donar resposta a l'increment de la litigiositat provocat per la pandèmia. Amb aquesta reforma, s'aposta per impulsar els mitjans adequats de solució de controvèrsies com a fórmula per recuperar la capacitat negociadora de les parts i afrontar aquestes situacions de conflicte sense arribar al punt final, que són els tribunals.

El marc regulador de la resolució extrajudicial de conflictes en l'esport

En l'àmbit estatal, la Llei 10/1990, de 15 d'octubre, de l'esport, dedica el seu títol XIII a la conciliació extrajudicial en l'esport, i no fa cap referència a la mediació, la qual cosa es pot entendre lògic tenint en compte que el 1990 encara no es disposava de la normativa estatal esmentada (Llei 5/2012 i RD 980/2013) que fa referència expressa a la mediació. En els articles 87 i 88 de la vigent Llei 10/1990, s'esmentava la possibilitat de resoldre conflictes esportius mitjançant la conciliació o l'arbitratge.

En l'àmbit català, el vigent Decret legislatiu 1/2000, de 31 de juliol, pel qual s'aprova el text únic de la Llei de l'Esport, es refereix únicament a l'arbitratge, com a mitjà de solució de conflictes en el seu article 140: «el Tribunal Català de l'Esport pot actuar per resoldre de manera inapel·lable, mitjançant l'arbitratge d'equitat, les qüestions de litigi de naturalesa jurídica no regulades pel títol VI, dedicat a la jurisdicció esportiva, i que li hagin estat sotmeses de comú acord per "interessats".

Posteriorment, la Proposició de Llei de l'Esport i l'Activitat Física de Catalunya, de juliol 2019, ja inclou la mediació entre els mètodes aplicables de resolució de conflictes: «En els àmbits expressament habilitats per aquesta llei, i sempre que es tractin matèries de lliure disposició en dret, les entitats esportives reconegudes en aquesta llei han de prioritzar, fomentar i promocionar els mecanismes de mediació, arbitratge i conciliació expressament habilitats pel sector esportiu destinats a la resolució de conflictes».

Concepte de mediació esportiva

Abans de definir el que entenem per mediació esportiva, cal conèixer el significat del terme mediació. L'article 1 de l'esmentada Llei 5/2012 disposa que s'entén per mediació aquell mitjà de solució de controvèrsies, qualsevol que sigui la seva denominació, en què dues o més parts intenten voluntàriament arribar per si mateixes a un acord amb la intervenció d'un mediador. Extrapolant la definició al context de l'esport, hauríem d'afegir que és aplicable completament, referint-se a les controvèrsies que es generen en ocasió de la pràctica i gestió esportiva.

Posteriorment, analitzarem quines són les possibles controvèrsies susceptibles de mediació esportiva, encara que podem avançar que quedaran fora de l'àmbit de la mediació esportiva aquells assumptes que afectin drets i obligacions que no estiguin a

disposició de les parts en virtut de la legislació aplicable d'àmbit general o esportiu, i, en general, totes aquelles qüestions referides a la disciplina esportiva, l'exercici correspon als òrgans competents de les federacions esportives, en els casos de comissió d'accions o omissions que constitueixin infraccions a les regles de joc o competició o a les normes generals esportives. Tampoc són per intervenir els procediments sancionadors en matèria de dopatge i violència en els espectacles esportius.

Característiques de la mediació esportiva

Tot i referir-nos a la mediació esportiva com una especialitat de la mediació com a procediment estructurat, la realitat és que les característiques que la presideixen són coincidents en la pràctica amb les de qualsevol procediment de mediació d'altres àmbits. El títol II de la Llei 5/2012, de 6 de juliol, mediació en assumptes civils i mercantils, que comprèn els articles 6 a 10 inclusivament, estableix quins són els principis informadors de la mediació, que són aplicables a qualsevol mediació esportiva. A continuació es resumeixen els citats principis.

- Voluntarietat:

Les parts enfrontades amb interessos contraposats van amb total llibertat al procediment de mediació esportiva. Podran abandonar en el moment que creguin oportú, tot i haver-lo iniciat amb les millors intencions. El principi de lliure disposició de les parts, tant amb l'objecte de la controvèrsia com respecte de la seva solució, és d'obligat compliment.

- Igualtat de les parts:

Encara que acudeixin al procediment de mediació esportiva, d'una banda, entitats esportives que gaudeixen de gran potencial econòmic i, d'altra banda, entitats o persones físiques (esportistes, entrenadors, etc.) amb escassos recursos, es garanteix que les dues parts acudeixin al procediment amb igualtat d'oportunitats en la defensa dels seus interessos i en la seva participació en les sessions de mediació.

- Confidencialitat:

La confidencialitat, que s'estén a la persona mediadora esportiva, és condició indispensable perquè pugui desenvolupar-se el procediment en condicions adequades, creant espais segurs i confortables que ajuden a la resolució dels conflictes. Si no es respecta la confidencialitat, les parts podrien trobar-se en desavantatge si les

documentacions o informacions proporcionades durant el procediment de mediació fossin posteriorment utilitzades en instàncies federatives esportives, arbitrals o fins i tot judicials.

Adicionalment, la publicitat associada a les resolucions federatives o les sentències dels tribunals pot ser un inconvenient per a la imatge de les parts en conflicte, de manera que si es garanteix la confidencialitat en el procediment de mediació, les dues parts no veuran disminuïda la seva imatge davant a tercers.

- Imparcialitat i independència de les persones mediadores:

Les persones mediadores han de ser imparcials i independents, i no poden decantar les seves preferències cap a cap de les parts. Hauran de declarar qualsevol conflicte d'interessos en què puguin estar involucrades i han de posar en coneixement de les parts les relacions personals o professionals que hagin pogut tenir amb qualsevol d'elles. Per exemple, si un intermediari (agent d'esportistes), tingués o hagués tingut relacions professionals amb una de les parts en conflicte hauria de renunciar a participar com a mediador, llevat que totes les parts implicades acceptessin la seva actuació com a tal.

Si la persona mediadora pertanua o ha estat contractat per una de les parts, sigui de forma directa o indirecta (el seu despatx professional ha estat l'assessoria jurídica del club, per exemple), o hi ha relació personal, es pot generar desconfiança en l'altra part creant recels en el desenllaç final del procediment de mediació. Si una de les parts no té confiança en la persona mediadora, el procediment de mediació esportiva està condemnat al fracàs.

- Neutralitat:

Aquesta característica implica que seran únicament les parts les que decidiran la solució al seu conflicte que més els convé a totes dues, i les persones mediadores no poden influir perquè les parts es decantin més o menys per solucions alienes a les propostes plantejades per elles mateixes.

- Flexibilitat del procediment:

La mediació esportiva ha de ser un procés àgil i flexible, podent les parts en conflicte organitzar i planificar el procediment de la manera que creguin oportuna, d'acord amb

el principi esmentat de lliure disposició de les parts. Tot i que no podem parlar d'una llibertat absoluta, les parts haurien de poder decidir sobre el mètode d'elecció de la persona medidora (o persones mediadores, en el cas de comediació), la determinació del nombre màxim de sessions, l'organització de les mateixes amb el medidor, i fins i tot la forma de facilitar la documentació necessària per al procediment.

- Bona fe, lleialtat i respecte mutu:

Tot i que en els conflictes esportius s'assoleixen situacions amb tensions elevades, podent estar en joc interessos econòmics molt elevats, les parts han d'actuar sempre respectant els principis de bona fe, respecte mutu i lleialtat. No tindria cap lògica que mentre s'està desenvolupant el procediment de mediació esportiva, qualsevol de les parts acudís simultàniament als òrgans federatius, arbitral o judicials per obtenir una resolució favorable als seus interessos sobre el fons de la controvèrsia.

Conflictes susceptibles de resolució a través de la mediació esportiva

Totes aquelles persones físiques o jurídiques que participen en les competicions esportives i en la gestió de les entitats i institucions esportives poden ser part en els procediments de mediació esportiva. Federacions esportives, lligues professionals, clubs, societats anònimes esportives, fundacions esportives, esportistes -i els seus representants legals, en el cas d'esportistes menors d'edat-, tècnics, entrenadors, intermediaris -representants d'esportistes-, jutges o àrbitres esportius, directius de les entitats esportives o consells d'administració de les societats anònimes esportives, socis, proveïdors, patrocinadors i empreses de gestió d'esdeveniments esportius, etc., són exemples de parts que poden estar presents en un procediment de mediació esportiva. Qualsevol de les seves actuacions en els àmbits contractual, civil, mercantil, laboral, podria implicar la generació d'un conflicte, susceptible de ser resolt a través de la mediació.

En l'àmbit laboral, assistim a nombrosos conflictes amb els aspectes contractuals de la relació dels esportistes o entrenadors amb els seus clubs: impagaments de salaris i complements per objectius, destitucions de tècnics, rescissions unilaterals de contractes, entre d'altres. Com a exemple mediàtic, a cada final de temporada vam assistir a la intervenció de l'Associació de Futbolistes Espanyols (AFE) defensant els drets de molts futbolistes -siguin professionals o aficionats-, que no veuen recompensada la

seva activitat per l'entitat esportiva que els ha contractat.

Fins i tot, les negociacions que es plantegen periòdicament entre l'esmentada Associació i la corresponent lliga professional (LaLiga) solen ser objecte de tensions importants en la negociació dels convenis col·lectius. El procediment de mediació esportiva és adequat per al tractament d'aquests conflictes, que, en cas de no acudir a aquest, obliguen a actuar, en la majoria dels casos, als Comitès Jurisdiccionals de les Federacions Esportives estatals o autonòmiques, o als jutjats i tribunals competents, aplicant solucions en què una de les parts perd segur, per no dir que fins i tot les dues poden sortir perjudicades en les seves expectatives.

En l'àmbit civil observem nombrosos conflictes en les mateixes entitats esportives. Són freqüents en aquest context problemes entre els socis d'un club i la seva junta directiva. Els socis demanen informació sobre diverses qüestions relatives al funcionament o gestió de l'entitat esportiva i es troben negatives, motivades o no, que desemboquen en conflictes que poden arribar als tribunals, erosionant la imatge de les corresponents entitats. La manca d'informació social o econòmic-patrimonial acostuma a generar nombrosos conflictes a les entitats esportives, independentment de la seva dimensió.

Tampoc podem oblidar-nos dels habituals conflictes que sorgeixen en el si dels clubs o de les federacions quan es desenvolupen processos electorals: l'aprovació del reglament electoral, els censos electorals, la presència d'interventors en diverses fases del procés electoral, la validació de les candidatures presentades, la posada en escena de les campanyes electorals i fins i tot la composició de les juntes electorals, són alguns dels exemples de conflictes que arriben als òrgans administratius competents o als jutjats o tribunals civils o, si escau, contenciós-administratius, podent resoldre en alguns casos, amb la mediació.

En l'àmbit mercantil, l'increment vertiginós de la pràctica esportiva i de les competicions professionals ha generat nombrosos conflictes relacionats amb els fons d'inversió, publicitat dels esdeveniments esportius, drets d'imatge dels esportistes, drets de televisió, contractes de patrocini i marxandatge, patents i marques esportives. Les entitats mercantils que participen en els esdeveniments esportius volen defensar la seva quota de mercat amb pràctiques que, de vegades, generen controvèrsies de difícil

solució, que també podran trobar la seva resposta amb mediacions adequades.

L'elecció de les seues de competicions genera importants controvèrsies -campionats mundials de diversos esports de gran audiència, jocs olímpics, etc.-, així com la planificació dels calendaris de les competicions (les seves dates d'inici i finalització), disputes que es podrien resoldre fàcilment en un procediment de mediació.

I, finalment, sense ànim de ser exhaustiu, hem d'esmentar el greu problema que es genera en el cas dels futbolistes menors d'edat quan volen canviar de club. Assistim amb certa freqüència a casos en què els representants legals dels seus fills -amb llicència federativa en categories com prebenjamins, benjamins, alevins, infantils, cadets, i fins i tot juvenils-, sol·liciten als seus clubs la baixa federativa dels menors per poder participar amb altres equips. La casuística és molt diversa, però el denominador comú de tots ells sol ser la negativa del club a concedir la baixa federativa, fins i tot en el cas que els menors no siguin escollits per competir en els partits del seu equip, la qual cosa genera uns dubtes acadèmics, psicològics i de salut en els menors que no arriben a comprendre ni els seus pares per què no poden jugar a futbol en altres clubs. Aquests conflictes solen acabar en els òrgans competents de les federacions esportives, amb resolucions desestimatòries, acabant en molts casos amb la frustració dels nens perquè deixen de practicar el seu esport favorit. Entenem que aquest és un camp propici perquè les parts s'entenguin i busquin la millor solució a través de la mediació esportiva.

Avantatges d'acudir a procediments de mediació esportiva

La mediació en l'esport implantada adequadament ofereix nombrosos avantatges i beneficis, alguns dels quals citarem a continuació:

- Mecanisme adequat de resolució de conflictes:

La majoria dels conflictes que es presenten en la pràctica esportiva i en la gestió de les competicions i esdeveniments esportius queden sense resoldre, o, si escau, la solució adoptada dista molt de ser la ideal per a les parts enfrontades. En tots dos casos, les relacions entre les parts acostumen a empitjorar i en el futur més o menys proper tornen a generar conflictes d'identica o diversa naturalesa. Amb la mediació esportiva, això no succeeix; les dues parts guanyen (win-win, utilitzant una expressió típica anglosaxona) i aconsegueixen solucions imaginatives per les seves controvèrsies que

cap comitè federatiu, jutjat o tribunal serien capaços de dissenyar amb la simple imposició de les normatives aplicables. Amb l'aplicació de la mediació en l'esport, s'amplia l'elenc de respostes possibles a una situació de conflicte.

Una vegada que les parts s'han decantat per un mètode extrajudicial per a la resolució dels seus conflictes, el dubte resideix en si acudir a la mediació esportiva o bé a l'arbitratge esportiu. Cal recordar que la principal diferència entre mediació i arbitratge és que en aquest últim mètode un àrbitre o panell arbitral imposa la solució a les parts, mentre que en la mediació les parts són més actives en el procediment i seran elles mateixes qui decideixin quina és la millor solució per al seu conflicte.

Les característiques esmentades en apartats anteriors sobre la voluntarietat, la flexibilitat en el procediment, la lliure disposició de les parts, la confidencialitat, la imparcialitat i independència de les persones mediadores, la neutralitat en el procés, el reduït cost de procediment -que són intrínseques a altres àmbits de la mediació (familiar, civil, mercantil penal, comunitària, etc.)-, són perfectament aplicables sense excepció en l'àmbit esportiu.

- Durada del procediment i cost econòmic reduïts:

És la garantia més gran d'èxit d'un procediment de mediació esportiva. La lentitud en l'actuació dels nostres jutjats i tribunals per la resolució de conflictes és un dels motius que condueix a les parts a escollir la mediació esportiva com a mètode preferent entre les diverses alternatives possibles.

Cal que el procediment sigui el més breu possible i que es concentri en un nombre reduït de sessions, màxim tres, de durades que no haurien de superar els 90 minuts per sessió. No hem d'oblidar-nos del famós principi pro competitions encunyat en el seu dia pel Comitè Espanyol de Disciplina Esportiva, pel qual moltes decisions s'han d'adoptar en el context de l'esport tenint en compte la celeritat amb la qual es desenvolupa la competició esportiva.

Les quantitats que han de satisfer-se a lletrats i procuradors, juntament amb els eventuals costos judicials, són molt superiors a les que hauran de satisfer les parts en un procediment de mediació esportiva. Qualsevol persona física o jurídica, podrà intentar

resoldre el conflicte que li ocasiona perjudicis, independentment de la seva posició econòmica. Així mateix, el cost d'un procediment de mediació esportiva serà sensiblement inferior al d'un arbitratge esportiu.

- Especialització de les persones mediadores:

Com a aspecte molt important que garanteixi la fiabilitat dels procediments de mediació esportiva, cal destacar el perfil i formació exigible a qualsevol persona que actuï com a mediatora esportiva. Entenem que haurà de reunir els següents requisits: (i) titulació universitària o formació professional superior, sense concretar el tipus de títol, requerint únicament que sigui oficial. (ii) formació específica per exercir la mediació.

(iii) formació específica en l'àmbit del Dret esportiu, coneixent les normatives d'aplicació.

(iv) reciclatge o formació contínua.

Alguns professionals de la mediació consideren que no és d'aplicació l'apartat (iii) relatiu a la necessària formació jurídic-esportiva, ja que la legislació general d'aplicació no requereix expressament formació en l'àmbit del Dret. Tot i que és certa aquesta afirmació, discrepem de la seva aplicació en aquest àmbit. Per garantir la qualitat, la comunicació, la imatge i l'efectivitat dels procediments de mediació esportiva, així com la validesa dels acords assolits, cal assegurar que les parts no arribin a solucions, en presència del mediador, que siguin contràries a la normativa vigent en matèria esportiva. Aquesta especialització de les persones mediadores no és discutida en altres àmbits com, per exemple, en la mediació familiar, on la legislació autonòmica sol imposar la necessitat de ser llicenciat o graduat en Dret, tenint en compte que les matèries objecte de mediació en tots els procediments de mediació familiar solen estar relacionades amb el Dret Civil o Dret de Família. Díficilment podria garantir-se la viabilitat d'un procediment de mediació familiar si la persona mediatora desconegués conceptes com pàtria potestat, tutela, aliments, separació i divorci, etc.

Dit en altres paraules, com més formació jurídic-esportiva disposi la persona mediatora, amb millor eficiència podrà desenvolupar la seva tasca. Això no implica la necessitat de titulació en ciències jurídiques, però sí el coneixement dels fonaments associats al Dret esportiu, que pot obtenir en qualsevol dels nombrosos màsters o cursos de postgrau

que s'ofereixen per centres homologats.

Comissió de Mediació i Arbitratge de la Federació Catalana de Futbol

Es tracta d'un òrgan de la Federació Catalana de Futbol creat el juny de 2015, que ajuda els diversos actors que participen en competicions esportives catalanes perquè puguin resoldre els seus conflictes mitjançant la mediació esportiva. L'FCF disposa de més de 170.000 llicències, aproximadament 11.000 equips i 1.200 clubs, amb una presència setmanal de més de 500.000 persones en els partits que es disputen a tota la comunitat autònoma. Evidentment, la generació de conflictes és consubstancial a aquesta incessant activitat esportiva i les controvèrsies que es generen poden ser de diversa naturalesa. El servei de mediació esportiva que ofereix l'FCF és gratuït per a les parts i s'ha de destacar que, des de 2017, data en la qual es va iniciar la prestació d'aquests serveis, tots els procediments han acabat amb acord entre les parts.

Conclusions

Amb la implantació de la mediació esportiva, entesa en sentit ampli, com a procediment de resolució, però també de gestió de controvèrsies en l'esport, es pretén aconseguir solucions consensuades i efectives, de manera que els acords assolits es compleixin amb posterioritat a la seva adopció i, sobretot, que les relacions personals entre les parts no pateixin un deteriorament que impliqui conflictes posteriors. D'aquesta manera, s'obté una solució pacífica del conflicte, sense deteriorament de les relacions entre les parts, que estan cridades a reconciliar-se i a entendre's per la seva contínua relació en l'àmbit de la pràctica esportiva o organització de les competicions esportives.

Escollint la mediació esportiva, obtindrem evitar dues situacions pròpies de l'arbitratge esportiu: (i) que el conflicte impliqui que perd una de les parts, o fins i tot les dues; i (ii) que les parts implicades es mostrin davant d'un tercer -l'àrbitre o el panel arbitral- com a adversaris irreconciliables que volen i confien que el tercer imposi la solució que ells desitgen.

La mediació esportiva és un procediment específic adaptat a l'esport. Les persones mediadores estan especialitzades en l'àmbit jurídic-esportiu. Es consideren les normatives esportives per a la resolució del conflicte i la solució que es

**FEDERACIÓ
CATALANA**
DE FUTBOL

Departament de
premsa i comunicació

T. 93 265 24 77 Ext. 2081
premsa@fcf.cat

www.fcf.cat

pugui obtenir entre les parts sempre es produeix en el context esportiu.

Es tracta d'un procediment confidencial. La persona medidora, les parts, els seus representants i advocats, així com qualsevol altra persona que estigui implicada en el procediment de mediació esportiva hauran de subscriure un acord pel qual garanteixen l'absoluta confidencialitat. Les informacions i documents que s'obtinguin en el procediment de mediació no podran ser utilitzats en un procediment arbitral o judicial posterior, llevat que la llei digui el contrari. Això és molt important en un procediment de mediació esportiva perquè les parts poden sentir-se lliures per negociar. Qualsevol informació que proporcioni una part a la persona medidora només pot ser posada en coneixement de l'altra banda, amb l'express consentiment de la primera.

Estem davant d'un procediment senzill, de poca complexitat tècnica i molt flexible (no formalista, ja que les regles no defineixen una forma específica de dur a terme la mediació). No hi ha dubte que per aconseguir la implantació de la mediació caldrà que els costos siguin limitats (proporcionals al valor en litigi) i els procediments s'han de dur a terme amb certa celeritat amb la finalitat d'augmentar l'atractiu de la mediació per als seus potencials usuaris.

Autor Javier Latorre, director Òrgans Jurisdiccionals i Comissions FCF